

Arrest

nr. 236 180 van 28 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 april 2020.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 18 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, verzoeker I.K. en diens verloofde en thans verzoekster N.Z., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 28 januari 2020 waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing

van artikel 57/6/1, §1 en waarbij hun verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]”

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuwe KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land van herkomst in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt, zal zijn verzoek om internationale bescherming worden geweigerd en mogelijks als kennelijk ongegrond worden beschouwd, zoals in casu in de bestreden beslissing. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke redenen opgeven. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet aantonen.

De commissaris-generaal baseert zich hiertoe in de bestreden beslissingen o.a. op de vaststellingen dat: (i) verzoekers' houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, waarbij hij erop wijst dat verzoekers de voorbije jaren meermaals naar het buitenland zijn gereisd zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en opmerkt dat het feit dat verzoekers in oktober 2019 in eerste instantie Albanië hebben verlaten met als enige doel om hun (schoon)zus in België te bezoeken en slechts later beslisten om hier een verzoek om internationale

bescherming in te dienen de wenkbrauwen doet fronsen, (ii) de door verzoekers aangehaalde problemen, met name de onveiligheid van het appartementsgebouw waar zij wonen die zij toeschrijven aan de verbouwingen die hun buur P.B. deed en het conflict tussen de appartementsbewoners en P.B., geen verband houden met een van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en deze kwestie evenmin een reëel risico uitmaakt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iii) uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij daarnaast geen problemen kenden met medeburgers in Albanië, noch met de Albanese autoriteiten, (iv) uit hun algemene uitspraken omtrent corruptie in Albanië geenszins een concrete en actuele beschermingsnood in hun hoofdte kan worden afgeleid, (v) verzoekers' verklaringen dat ze denken in Albanië geen werk te zullen vinden met een vast contract omdat het daar bijna onmogelijk is een motief van louter socio-economische aard is dat bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert, en hieruit evenmin blijkt dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, waarbij erop wordt gewezen dat uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij beide toegang hebben tot en de jaren voor hun vertrek actief waren op de arbeidsmarkt in Albanië, (vi) het feit dat er blijkens hun verklaringen jongeren in de omgeving van hun appartementsgebouw hasj roken onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, (vii) het feit dat hun (schoon)zus als vluchteling werd erkend voormelde vaststellingen niet kan wijzigen aangezien elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites wordt beoordeeld en uit verzoekers' verklaringen bovendien blijkt dat zij nooit problemen hebben gehad omwille van het conflict waarbij hun (schoon)zus betrokken is, en (viii) de door hen voorgelegde documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen (ernstige) poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijven. Immers, verzoekers komen in hun verzoekschrift niet verder dan dat "Wat betreft de grond van de zaak volharden verzoekers in hun verklaringen welke zij hebben afgelegd tijdens het gehoor op de zetel van verwerende partij d.d. 28 januari 2020", waarbij zij zich overigens van datum vergissen aangezien hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 6 januari 2020 plaatsvond. Echter, het louter vasthouden aan eerder afgelegde verklaringen vormt geen dienstig, noch ernstig verweer en is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het louter volharden in eerdere verklaringen volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier manifest in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.3. De Raad wijst er voorts op dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in artikel 57/6/1, §1, derde lid vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun stelling dat "(...) verliest de Commissaris-Generaal deze mogelijkheid c.q. bevoegdheid tot het nemen van de weigering van inoverwegingname wanneer de termijn van 15 dagen overschreden is". Overigens dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissingen geen weigering tot inoverwegingname betreft, doch verzoekers' verzoek om internationale bescherming daarentegen door de commissaris-generaal als kennelijk ongegrond werd beschouwd. Verzoekers beschikten thans dus over een beroepstermijn van 30 dagen, doch zij lichten in hun verzoekschrift niet in het minst toe welke andere rechtsmiddelen zij zouden hebben aangewend en in welke mate hun verweer anders/uitgebreider zou zijn geweest indien zij hun beroep niet binnen de 10, maar binnen de 30 dagen zouden hebben ingediend.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebben de verzoekende partijen voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord

te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben de verzoekende partijen een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partijen in de pleitnota van 18 mei 2020 volharden in hun middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift. Daar verzoekende partijen in de pleitnota geen repliek formuleren op de in de beschikking van 26 maart 2020 opgenomen grond, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS